

ע"פ 2378/13 - חלבי נאסר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 2378/13

לפני: כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט א' שהם

המערער: חלבי נאסר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
בת"פ 039137-04-12 שניתן ביום 27.2.2013 על ידי
כבוד השופט נ' זלוצ'ובר

תאריך הישיבה: ח' באייר התשע"ד (08.05.2014)

בשם המערער: עו"ד חביב לביב
בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. המערער שהה כאסיר בטחוני בכלא נפחא יחד עם אסיר בטחוני בשם חוסאם. במחצית השניה של שנת 2011, המערער שיתף פעולה עם חוסאם בהברחת טלפונים לכלא באמצעות סוהר בשם חדר אלאטרש (להלן: חדר). המערער הודה בשלושה אישומים בכתב אישום מתוקן, בהם פורט כיצד הוא ואחיו, שאותו צירף לקשר, העבירו לחדר 12-14 טלפונים סלולרים ו-70 כרטיסי sim שאותם הבריח חדר לכלא נפחא ולאחר מכן לכלא אשל. בתמורה לכך, העביר המערער לחדר עשרות אלפי שקלים אותם קיבל מאחרים.

בגין מעשים אלה הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של קשירת קשר לפשע (קבלת שוחד) ושלוש עבירות של מתן שוחד לפי סעיפים 499(א)(1) ו-291 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן בעבירה של איסור פעולה ברכוש

למטרות טרור בניגוד לסעיף 8(א) לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005.

על פי הסדר הטיעון, הוסכם כי המדינה תעתור לעונש של ארבע שנות מאסר בפועל והמערער יטען באופן חופשי. לסופו של יום, השית בית משפט קמא על המערער שלוש וחצי שנות מאסר לריצוי בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לגבי העבירות בהן הורשע.

על כך נסב הערעור שבפנינו.

2. המערער התמקד בערעורו בעיקר בהשוואה לעונש שהושת על הסוהר חדר, עליו הושתו 32 חודשי מאסר. לטענת המערער, לא ניתן להשוות בינו לבין חדר אשר חב חובת אומן מיוחדת כלפי המדינה בגין תפקידו כסוהר. מה עוד, שחדר קיבל לכיסו כ-200 אלף ₪ בעוד שהמערער לא שילשל כספים לכיסו; ומה עוד, שחדר הבריח מספר רב יותר של טלפונים סלולריים במספר רב יותר של הזדמנויות.

3. דין הערעור להדחות.

אכן, הוטרדנו מכך שעונשו של המערער גבוה מזה של הסוהר חדר. עם זאת, יש לזכור כי על הסוהר הושת גם קנס וחילוט של הכספים ששילשל לכיסו, והתסקיר בעניינו היה חיובי. בנוסף, בניגוד למערער, חדר לא הורשע בעבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, ולמערער שבפנינו עבר פלילי בגינו ריצה תקופת מאסר שאותה, כאמור, ניצל גם לצורך קשירת הקשר והברחת הטלפונים לכלא. ולבסוף, יש לזכור כי חדר הודה במעשים שיוחסו לו במסגרת הסדר טיעון, וברגיל אין להקיש על רמת ענישה ועל אחידות בענישה מהסדרי טיעון.

4. מכל מקום, אחידות הענישה אינה חזות הכל, ולגופה של ענישה, לא מצאנו כי היא חורגת ממתחם הענישה הראוי. בית משפט זה חזר והדגיש כי יש מקום להחמרה בענישה לגבי הברחת טלפונים סלולריים לאסירים בטחוניים (ע"פ 2891/12 מדינת ישראל נ' מוראד (15.7.2012)), ואף יצאה קריאה מבית משפט זה כי המחוקק יקבע עבירה נפרדת ומיוחדת לעניין זה (ע"פ 5152/12 דסוקי נ' מדינת ישראל (22.4.2013)). המחוקק "הרים את הכפפה" ואך לאחרונה בתיקון מס' 47, התשע"ד-2014, תיקון את סעיף 52 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), התשל"ב-1971. בעקבות התיקון, קבוע כיום עונש מאסר של שלוש שנים בגין עבירה זו, וכאשר העבירה נעשתה במטרה לפגוע בביטחון המדינה ולסייע לארגון טרור - העונש עומד על עשר שנים (סעיף 52(ב)(3) לפקודת בתי הסוהר).

התיקון לחוק אינו חל בענייננו, אך יש בו כדי להצביע על החומרה היתירה בה רואה המחוקק את העבירה של הברחת טלפונים סלולריים. לעבירה חמורה זו, יש להוסיף את העבירה החמורה, כשלעצמה, של מתן שוחד לסוהר, בה הורשע המערער.

5. לאור האמור לעיל, העונש שהושת על המערער אינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור, ואנו דוחים את הערעור.

עמוד 2

ניתן היום, ח' באייר התשע"ד (8.5.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט